

MYT

Av Gunnar Ekelöf

Havets rygg i september liknar
en makrills vattrade rygg,
en smörgåssten kastad mot horisonten
i glimmande skutt
är solen.

Icke rör oss den rosenfingrade.
Spåren är av en flyendes hälar
som den vita sandstranden bränt
med sin hinna av is.

Promontorier sträcker armarna,
kustbergens stop sjuder över av ljung
som av lingonbrus,
öarna blånar, öarnas ryggar bågnar
under en hägring —

O att färdas i detta kölvatten
mot Hebrider, mot Hesperider.